

9

วันรุ่งขึ้น ภายใต้อำนาจขับฟากฝั่งมากมายของฐุณินผู้เฒ่า เงินจยาผู้
ก็ติดตามผู้ว่ากรรมทลเกาไหวหยวน เหยียบย่างไปบนเส้นทางที่มุ่งหน้าสู่
เมืองหลวงโดยมีมารดาเมิ่งซื่อและจางต้าร่วมเดินทางไปเป็นเพื่อน

ตอนที่ทอดทิ้งเฉวียนโจวไว้เบื้องหลังอีกครั้งนั้น เงินจยาผู้รู้ดีว่า
ช่วงชีวิตสุขสงบหนึ่งปีที่เหมือนขโมยมานี้ นับจากนี้คงจะจากนางไปไกล
ไม่มีทางหวนคืนกลับมาได้อีก

และในวันนี้ จากครั้งล่าสุดที่ได้พบเผยเียวอันก็ผ่านมาหนึ่งปีกับ
ยี่สิบสามวันแล้ว

เพื่อที่จะไปถึงเมืองหลวงก่อนหน้าพิธีขึ้นครองราชย์ของฮ่องเต้
พระองค์ใหม่ เกาไหวหยวนจึงรีบเร่งเดินทางประหนึ่งไฟลนกัน ในที่สุด
ก็มาถึงในช่วงย่ำค่ำของวันนี้

อีกสามวันจะถึงวันทำพิธีขึ้นครองราชย์ เขาเปลี่ยนเป็นชุดขุนนาง ลมหายใจยังไม่ทันปรับให้สงบดีก็ไม่อาจรอถึงวันพรุ่งนี้ได้อีก รีบเดินทางไป รายงานเรื่องหญิงสาวสกุลเงินยงกรรมพิธีการทันที ส่วนเงินจयाผู้ติดตาม มารดากลับมาที่บ้าน

หลังเรื่องงานแต่งล้มเหลว ก่อนเมืองขึ้นจะออกจากเมืองหลวงได้ทั้ง บ่าวอาวุธที่เป็นคู่สามีภรรยาเอาไว้ดูแลคุณาสน์สกุลเงิน หนึ่งปีกว่า ที่ผ่านมานี้สองสามีภรรยาเฝ้าปิดกวดเช็คคุณาสน์เป็นอย่างดีเสมอมา ในช่วงที่อวิ้นจ้องดีเมืองหลวง ชุลมุนอยู่หลายวันนั้น สองสามีภรรยาเฝ้า ปิดประตูคุณาสน์สนิท ไม่ได้รับความเสียหายสักนิด หลังช่วงร่นวาย ผ่านพ้นไป เดิมทีก็ยังไม่กล้าเปิดประตู จนมาไม่กี่วันนี้ที่ได้ยินคนพูด ไปทั่วว่าแผ่นดินได้เปลี่ยนฮ่องเต้พระองค์ใหม่แล้ว ภายในเมืองหลวง นอกจากข้อห้ามออกนอกที่ปักในตอนกลางคืน ยามกลางวันยังคงมี ผู้คนไปมาพลุกพล่าน มองดูไม่ต่างอะไรกับแต่ก่อน สองสามีภรรยาเฝ้า ถึงได้วางใจ นี้ก็ไม่ถึงว่าวันนี้เจ้านายจะกลับมาแล้ว จึงรีบเข้ามาต้อนรับ อย่างยินดีทันที กว่าจะยกสัมภาระเข้ามาจนครบ ท้องฟ้าก็มีมืดลงแล้ว

รุ่งเช้าวันต่อมามีคนจากในวังมาเยือน ผู้ที่มาคือขันทีรูปโฉมอ่อนเยาว์ ผู้หนึ่ง เงินจयाผู้รู้จักเขา ขันทีผู้นี้มีนามว่าชุยอินสู่ย เป็นบุตรบุญธรรม ของหัวหน้าขันทีหลี่หยวนกู่ย เป็นคนมีความสามารถมาก จงรักภักดีต่อ หลี่หยวนกู่ยกับเซียวเฉี๋ย เมื่อชาติก่อนในช่วงเวลาที่เซียวเฉี๋ยเป็นฮ่องเต้ ชุยอินสู่ยเคยเป็นคนโปรดอยู่ภายในวังชั่วคราวระยะหนึ่ง แต่ภายหลังเซียวเฉี๋ย อายยังไม่ถึงห้าสิบปีก็ป่วยหนักตายไปกะทันหัน หลังหลี่หยวนกู่ยทำพิธี ผังศพให้เจ้านายแล้ว เซียวอินถึงที่ขึ้นมาเป็นฮ่องเต้ต่อคล้ายจะชิงช่วง

คนที่ผู้นี้มาก ผ่านไปไม่นานก็หาเหตุผลมาบอกเขาตายตามไป

ชุยอินสู่ยเพิ่งจะติดตามบิดาบุญธรรมเหยียบย่างเข้าไปในวังหลวง อนาคตข้างหน้าสดใส จะล่องรู้ถึงชะตาชีวิตในภายภาคหน้าของตนเอง ได้อย่างไร ในตอนนั้นบิโบนำประดับรอยยิ้มกว้าง หลังสั่งให้ขันที่น้อย ที่ติดตามยกวางวลมาให้เรียบร้อย ก็อ่านพระราชโองการให้เมิ่งชื่อกับ เงินจยาผู้ที่ถูกเข้าอยู่ฟัง กล่าวว่าคุณธรรมาศกุลเงินมีความดีงามอย่างไร มีบุคลิกดั่งบันจีและเซียถึง* ในสมัยโบราณ รชชื่อจื่อได้รับแต่งตั้งเป็น รัชทายาทเมื่อใด นางจะได้รับแต่งตั้งเป็นชายารอง จากนั้นเอ่ยให้กำลังใจ อีกรอบ สุดทำยจึงบอกให้นางรั้งอยู่ที่เมืองหลวงก่อน รอการประกาศ แต่งตั้งในภายหลังอีกที

ในใจเมิ่งชื่อมองเผยไยวอันเป็นลูกเขยมานานแล้ว แล้วก็อยากให้นุตรสาวแต่งงานกับเขาเท่านั้น ตลอดการเดินทางมาแม้จะรู้สึกกระวนกระวายใจ แต่ก็ยังโอบกอดความหวังว่าสองเต้จะประทานบุตรสาวให้ แต่งานกับเผยไยวอัน นี้ก็ไม่ถึงว่าจะได้ยินข่าวเช่นนี้แต่เช้า ช่วงขณะหนึ่ง ร่างจึงแข็งค้างอยู่ตรงนั้นไม่ขยับไหว

ชุยอินสู่ยคิดว่าเมิ่งชื่อดีใจจนอึ้งไปแล้ว จึงยิ้มเอ่ยว่า "เมิ่งชื่อ ยังไม่รีบพานบุตรสาวท่านมารับพระราชโองการอีก ตระกูลท่านกำลังจะมีผู้สูงศักดิ์แล้ว น่ายินดียิ่งนัก"

เมิ่งชื่อไม่พูดอะไร แต่หันหน้าไปมองบุตรสาว

เงินจยาผู้เอ่ย "ขอบคุณชุยกงกง ทว่ารบกวนชุยกงกงช่วยส่งต่อ

* บันจี หมายถึงบันจา พี่ชายของนางแอนเขียนตำรา 'ราชวงศ์อันยุคหลัง' แต่ยังไม่ทันเขียนจบก็ถูกจับ และตายในคุก บันจาจึงเขียนตำราต่อแทนพี่ชายให้จบ ส่วนเซียถึง หมายถึงเซียเต้าอวัน สมัยเด็กตอนที่เซียเต้าอวันแต่งกวจากหัวข้อหิมะ ได้บอกว่ามีเหมือนปุยหิมะที่เกิดจากลม เปรียบได้ไฟระเภาว่าพี่ชาย ที่บอกว่าเหมือนเกล็ดที่โปรยปรายลงมา ดังนั้นทั้งสองคนจึงเป็นตัวแทนเปรียบเทียบถึงสตรีมากความสามารถ

เมิ่งชื่อหัวใจเต้นถี่รัว เตรียมจะเอ่ยปากห้ามเงินจยาฝู กลับเห็น บุตรสาวโขกศีรษะ "ผู้น้อยจะกล้าขัดขืนพระราชโองการได้อย่างไร เมื่อครู่นี้ ก็พูดแล้ว ผู้น้อยเพียงแต่ตระหนกว่าตนด้อยต่ำ ไม่คู่ควรรับความเมตตา เพียงนี้จากราชวงศ์ จึงขอร้องให้ฝ่าบาททรงเรียกคืนพระราชโองการเจ้าค่ะ"

ชุยอินสู่ยตกตะลึง ใคร่ครวญแล้วก็เอ่ย "ช่างเถอะ เรื่องเช่นนี้ ข้าเพิ่งเคยพบเจอเป็นครั้งแรก ในเมื่อท่านตั้งต้นเพียงนี้ ข้าก็จะกลับไป ส่งต่อคำพูด รอดู..."

เดิมเขาอยากจะทำ 'รอดูโชคของตนเอง' แต่ก็กลับกลับไปอีกครั้ง แม้แต่น้ำชายังไม่ดื่ม กลับตัวนำคนออกไปทันที

ทันทีที่เหล่าขันทีจากไป เมิ่งชื่อก็ดึงตัวเงินจยาฝูเข้าไปในห้องพร้อม ปิดประตูทันที

"อาฝู ลูกไม่ต้องกลัวหรอกนะ หนก่อนที่คุณชายใหญ่มาเยือนเคยให้ พูหยกกับท่านย่าลูกเอาไว้ บอกว่าเป็นของดูต่างหน้าบิดาเขา เขาให้ไว้กับ ท่านย่าลูกเป็นของแทนสัญญา ก่อนออกเดินทางมาครั้งนี้ท่านย่าลูกมอบ พูหยกให้แม่ บอกว่าหากไม่ได้ใช้แล้วก็ให้แม่หาโอกาสส่งคืนคุณชายใหญ่ แม่ทุกวันนี้จะไม่รู้ว่าตัวเขาอยู่ที่ใด แต่ในเมื่อยังมีของแทนสัญญาชิ้นนี้อยู่ แม่จะไปหาฮูหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยทันที ขอให้ฮูหยินผู้เฒ่าออกหน้าให้ ดีไม่ดีอาจจะหลีกเลี่ยงเรื่องนี้ได้"

เมิ่งชื่อสภาพจิตใจว่าวุ่น ไม่ทันคิดให้กระจ่างก็เตรียมตัวออกไปทันที แต่เงินจยาฝูขวางเอาไว้เสียก่อน

"ท่านแม่ วันนั้นพี่ใหญ่เผยก็แค่พูดไปเช่นนั้นเอง บัดนี้ผ่านมานาน เพียงนี้แล้ว ดีไม่ดีเขาอาจจะเปลี่ยนใจไปแล้วก็ได้ เรื่องนี้ไม่ต้องถึงสกุลเฉย

เข้ามาเกี่ยวข้องกับด้วยหрокเจ้าคะ ลูกเองก็ไม่ได้กลัว คำพูดพูดออกไปแล้ว
อย่างไรก็รอดูอีกทีเถิด ลูกแค่ไม่ยอมแต่งงานกับพระโอรสของฝ่าบาท
เท่านั้น กับเรื่องนี้ฝ่าบาทจะทรงตัดศีรษะลูกเหียวหรือ"

เมิ่งซื่อเห็นบุตรสาวมีสีหน้าเรียบเฉยก็อึ้งไป คิณนั้นสภาพจิตใจนาง
สับสนว่าวุ่นไม่คลาย กระสับกระส่ายนอนไม่หลับไปตลอดทั้งคืน

วันรุ่งขึ้นก็มีคนจากวังหลวงมาเยือนอีกครั้ง หนนี้นอกจากชวยอินสุ่ย
ที่มาเมื่อวาน ยังมีขันทีวัยกลางคนผู้มีใบหน้าเมตตาอีกผู้หนึ่ง เมื่อเมิ่งซื่อ
ได้ยินว่าเขาสกุลหลี่ เป็นหัวหน้าขันทีข้างกายฮ่องเต้ก็รีบคารวะอย่าง
นอบน้อมทันที มองดูท่าทางเขาค่อนข้างเป็นมิตร คล้ายจะไม่ได้มาหาเรื่อง
นางจึงค่อยวางใจลงได้

หลี่หยวนก้วยบอกให้เมิ่งซื่อเรียกตัวเงินจยาผู้มา จากนั้นไล่คนอื่นๆ
ออกไปทั้งหมด เหลือแค่นางเพียงคนเดียว แล้วกวาดตามองนางสักพัก

"บุตรบุญธรรมของข้าเล่าเรื่องเจ้าให้ข้าฟังหมดแล้ว ข้ากลัวว่า
เจ้าจะไม่เข้าใจเรื่องราวจึงยังไม่ได้กราบทูลขึ้นไป แต่ตัดสินใจมาถามเจ้า
ด้วยตนเองก่อน เกิดอะไรขึ้นกับเจ้าหรือ ไฉนจึงขวัญกลัวเพียงนี้ เรื่องดีๆ
เช่นนี้คนมากมายร้องขอยังขอไม่ได้ แต่เจ้ากลับกลัวเมินเฉยเสียวรี"

น้ำเสียงของเขาไม่หนักแน่นแล้วก็ไม่เบา ไม่อาจบ่งบอกอารมณ์ได้

เงินจยาผู้รู้ว่าหัวหน้าขันทีข้างกายเหียวเฉยผู้นี้เป็นคนซื่อตรง ไม่ใช่
คนเลวร้าย จึงตั้งสติก่อนเอ่ย "ขอบคุณหลี่กงกึ่งที่เป็นห่วงเจ้าคะ ผู้น้อย
รู้สึกซาบซึ้งใจมากนัก ทว่าในพระราชโองการของฝ่าบาทมิได้ทรงบอกถึง
เหตุผลที่พระราชทานพระเมตตาเป็นล้นพ้นเช่นนี้ ผู้น้อยใคร่ครวญเองแล้ว

ก็คิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ในอดีตมีอยู่ครั้งหนึ่งที่องค์รัชชัลบัของราชสำนัก
 ไปปรากฏตัวยังเมืองเจเวียนโจว ปิดตายทั่วทั้งเมืองแล้วตามจับคนไปทั่ว
 ที่บ้านผู้น้อยมีผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งบุกเข้ามา สุดท้ายผู้น้อยถูกคนผู้นั้น
 พาขึ้นรถม้า ช่วยเขาออกจากเมืองไป สถานการณ์ในเวลานั้นอันตราย
 อย่างยิ่ง ทุกวันนี้เมื่อผู้น้อยย้อนนึกถึงยังคงจดจำได้ชัดเจนเหมือนเพิ่ง
 เกิดขึ้นตรงหน้า ผู้น้อยขอบังอาจคาดเดาว่าผู้สูงศักดิ์ในวันนั้น บางที
 อาจจะเป็นชื่อจื่อ"

หลี่หยวนกู่ไม่ตอบ

เงินจยาผู้คุกเขาให้เขา "หลี่กงกง ก่อนหน้านี้ตอนที่ฝ่าบาททรง
 กำจัดกบฏ ผู้น้อยอยู่ที่เจเวียนโจวก็ได้ยินข่าวคราวว่าทุกสถานที่ที่กองทัพ
 ของฝ่าบาทเคลื่อนผ่านไม่ได้ทำร้ายราษฎรแม้แต่ผู้น้อย ฝ่าบาททรงรัก
 ราษฎรประดุจบุตรหลาน ทุกคนในใต้หล้าต่างเทิดทูน ผู้น้อยเองก็เคารพ
 เทิดทูนยิ่ง เมื่อวานนี้ผู้น้อยก็บอกต่อชุยกงกงแล้วว่าตนเองด้อยต่ำ มิกกล้า
 สร้างความเสื่อมเสียให้แก่ราชวงศ์เป็นอันขาด หากฝ่าบาทมีพระเมตตา
 ต่อสกุลเงินด้วยเรื่องในปีนั้นละก็ ขอร้องหลี่กงกง โปรดส่งต่อคำพูดของ
 ผู้น้อย ขอให้ฝ่าบาทพระราชทานพระเมตตาเป็นอย่างอื่นแทนได้หรือไม่
 เจ้าคะ"

เงินจยาผู้เอ่ยจบก็ค้อมกายลงต่ำ ก้มศีรษะหน้าผากจดพื้น คุกเข่า
 คำนับอยู่นาน

หลี่หยวนกู่จับจ้องไปที่เงินจยาผู้ ในแวตาค่อยๆ ปรากฏ
 ความประหลาดใจขึ้นมา เขานิ่งเงียบไปสักพักจึงเอ่ย "ช่างเถอะ เดิมที
 ข้าหลงคิดว่าเจ้าพูดเหลวไหลเพราะไม่เข้าใจเรื่องราว ถึงได้มาหาผู้ศักดิ์

ในเมื่อเจ้าทราบเรื่องดี หลังกลับไปเช้าจะไปส่งต่อคำพูดให้เจ้า ส่วนจะสำเร็จหรือไม่ นั่น ต้องดูที่พระราชวินิจฉัยของฝ่าบาทแล้ว"

ตอนที่หลี่หยวนกู่ยกกลับถึงวังหลวง เชี่ยวเลี่ยยังจกดออยู่กับงานตามเดิม จวบจนตอนเย็นพอมีเวลาพักบ้างแล้วถึงได้นึกออก ถ้ามขึ้นมาในที่สุด "บุตรสาวสกุลเงินผู้นั้น เจ้าไปดูนางแทนเราแล้วหรือไม่ แม้จะบอกว่าวันนั้นสกุลเงินมีบุญคุณช่วยชีวิตอึ้งถึง แต่ในเมื่อจะแต่งตั้งเป็นชายารอง ความสามารถก็ต้องพอไหวอยู่บ้าง"

หลี่หยวนกู่จึงตอบกลับ "ทูลฝ่าบาท ความสามารถของบุตรสาวสกุลเงินไม่มีปัญหา เพียงแต่มีเรื่องหนึ่ง ไม่ทราบว่าควรทูลพระองค์ดีหรือไม่"

เชียวเลี่ยพลิกฎีกาในมือ "ว่ามา"

หลี่หยวนกู่เอ่ย "กระหม่อมไปพบหญิงสาวผู้นั้น ฟังนางพูดมารอบหนึ่ง กระหม่อมจะถ่ายทอดให้พระองค์ฟังพะยะค่ะ" พูดจบก็บรรยายประโยคที่เงินจยาผู้พูดให้เชียวเลี่ยฟังโดยไม่ตกหล่นสักคำ

แรกเริ่มเชียวเลี่ยยังพลิกฎีกาอ่านอยู่ก่อนจะค่อยๆ หยุดลง เยกหน้าขึ้น สีหน้าแสดงความไม่พอใจน้อยๆ แค้นเสียดาย "พูดเช่นนี้แสดงว่านางไม่พอใจกับสิ่งที่เราเลือกให้?"

หลี่หยวนกู่ตอบ "กระหม่อมมิทราบ ถึงได้ส่งคำพูดต่อพระพักตร์พะยะค่ะ ฝ่าบาททรงพระปรีชา จะทรงจัดการอย่างไรก็ได้ แค่บุตรสาวตระกูลพ่อค้าผู้หนึ่งเท่านั้น จะมีความรู้มากสักเพียงใดกัน"

เชียวเลี่ยนิ่งเงียบไปสักพัก ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ "ช่างเถอะ ในเมื่อ

"เซ่นนั้นหม่อมฉันทูลลากลับไปก่อนแล้ว ฝ่าบาทเองก็อย่าทรงหักโหมมากเกินไปนะเพคะ"

เซียวเลียวมยิ้มผงกศีรษะ มองส่งแผ่นหลังของนางค่อยๆ จากไปในตอนที่ก้มหน้าลง ใจชื่อพลันหยุดฝีเท้าอีกครั้ง หันกลับมา "ฝ่าบาทมิใช่หม่อมฉันตั้งใจแอบฟัง แต่ว่าเมื่อครูนี้อมาถึงหน้าห้องพอดี ได้ยินบางประโยคโดยไม่ตั้งใจ บุตรสาวสกุลเงินผู้นั้นช่างไม่รู้จักความปรารถนาดีของผู้อื่นเสียบ้างเลย อาศัยที่วันนั้นช่วยส่งอินดังออกจากเมืองไปหนหนึ่งถึงกับไม่เห็นราชวงศ์อยู่ในสายตาเช่นนี้แล้ว ฝ่าบาททรงยอมผ่อนปรนให้นางได้อย่างไรกันเพคะ"

เซียวเลียวยงหน้าขึ้น ซ้ำเลื่องมองนางครั้งหนึ่ง ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ "ถ้าอย่างนั้นตามความเห็นของเจ้าควรจะทำเช่นไร"

ใจชื่อตอบ "สิ่งที่นางทำเป็นการขัดขืนพระราชโองการ! ไม่ต้องแต่งตั้งนางเป็นชายารองของบุตรชายหม่อมฉันแล้ว ในเมื่อนางไม่เป็นก็ยังมีคนอื่นมากมายนักที่อยากจะเป็น จับนางโยนไปที่โรงซักผ้า ผ่านไปอีกสักพักค่อยมาลองดูกันอีกที หม่อมฉันไม่เชื่อว่านางจะยังกล้าอวดดีเช่นนี้อีก"

เซียวเลียวมุดคิ้ว "ช่างเถอะ ก็แค่เด็กสาวชาวบ้านไม่รู้จักรกฎระเบียบจะไปถือสาหาความนางเช่นนี้เพื่ออะไร เรื่องนี้เอาตามนี้ เจ้ากลับไปเถอะ"

"ฝ่าบาท!"

ใจชื่อกำลังจะเอ่ย หลีหยวนกู่ก็พลันรีบเข้ามา ค้อมตัวกราบทูล "ฝ่าบาท สุหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยมาขอเข้าเฝ้าฝ่าบาทพะยะค่ะ"

เซียวเลียวยิ่งไปก่อนเอ่ยถาม "สุหยินผู้เฒ่าอยู่ที่ใด"

เสียงดังมาจากข้างนอกก็กลับตัวเดินออกไปต้อนรับทันที เห็นหญิงชรา
ถือไม้เท้าเดินเข้ามาโดยมีหมีหยวนกู่ช่วยประคองอยู่

ไม่ได้พบกันนานหลายปีแล้ว แม่อีกฝ่ายจะดูชรากว่าในความทรงจำ
ของพระองค์มากนัก แต่พระองค์ก็ยังคงจดจำได้ในทันที นี่ก็คือสุหยินผู้เฒ่า
สกุลเฉียนนั่นเอง

เพียงไม่กี่ก้าวเซียวเลี้ยวก็ลงมาจากบันไดตึกก่อนจะเอ่ยอย่าง
ไม่พอใจ "ไม่ได้สั่งให้เชิญสุหยินผู้เฒ่าขึ้นเกี้ยวมาหรือกริ!"

ไม่รอให้หมีหยวนกู่เปิดปาก สุหยินผู้เฒ่าสกุลเฉียนก็เอ่ยขึ้นก่อน
"ขอพระทัยฝ่าบาทที่ทรงห่วงใย ฝ่าบาทอย่าได้กล่าวโทษเหล่ากษัตริย์
เป็นเพราะหม่อมฉันไม่อยากเสียมารยาทเองเพคะ" เอ่ยจบก็ค้อมกายลง
คารวะเซียวเลี้ยว

เซียวเลี้ยวเดินเข้าไปประคองไว้ทันทีพร้อมเอ่ย "ลุกขึ้นเถิด" ก่อน
ประคองนางเดินขึ้นบันไดตึก พาก้าวเข้าไปข้างในด้วยพระองค์เอง

โดยไม่ต้องให้สั่ง หมีหยวนกู่ก็ยกเก้าอี้ลายปักตัวหนึ่งเข้ามาแล้ว
ขณะที่สุหยินผู้เฒ่าเอ่ยปฏิเสธซ้ำๆ

เซียวเลี้ยวเอ่ยอย่างจริงจัง "ทุกวันนี้เรายังจำเรื่องราวสมัยเด็กได้ดี
มารดาเราจากไปเร็ว สุหยินผู้เฒ่าปฏิบัติต่อเราประหนึ่งลูกหลานแท้ๆ
เพียงชั่วพริบตาเวลาก็ผ่านไปแล้วหลายสิบปี สิ่งต่างๆ ยังคงเหมือนเดิม
แต่คนกลับเปลี่ยนไป บัดนี้เราโชคดีได้กลับเข้ามาในเมืองหลวงอีกครั้ง
ช่วงไม่กี่วันก่อนก็คิดอยากไปเยี่ยมสุหยินผู้เฒ่าเช่นกัน เพียงแต่มีเรื่องราว
มากมายติดพัน ช่วงเวลาหนึ่งไม่อาจมีโอกาสดำเนินไปได้ จึงคิดรอเผยโยวอัน
กลับมาก่อน นี่ก็มาถึงว่าเรายังไม่ทันไปหา สุหยินผู้เฒ่ากลับมาเยี่ยมเรา

ทำการขัดขวางต่างๆ นานา จนใจที่ในช่วงเวลาสำคัญไม่อาจปกป้องเมืองเอาไว้ได้ ระหว่างหลบหนีก็ถูกเชียวอื่นถึงจับเป็นเชลย หลังเชียวเดียวเข้าเมืองหลวง เชียวอื่นถึงส่งต่อจดหมายสำนึกผิดที่เผยแพร่ชื่อเขียนขึ้นมาบอกว่าเขารู้สึกเสียใจภายหลังมากนัก ยินดีจงรักภักดีต่อองค์พระองค์ใหม่ และขอรับรองให้ลงโทษสถานเบา

ความจริงแล้วต่อให้ไม่มีเชียวอื่นถึงเป็นตัวกลางขอรับรอง เชียวเดียวก็ไม่มีเจตนาจะสร้างความลำบากให้แก่บุตรหลานสกุลเผยแพร่อยู่แล้ว จึงพระราชทานอภัยโทษให้อย่างรวดเร็วพร้อมปล่อยเขากลับบ้าน และเพียงแค่วรรดาศักดิ์ก็กังวลที่เขาเพิ่งได้มาไม่นานแทนการลงโทษไปเท่านั้น

สูหยินผู้เฒ่าเอ่ยจบก็ลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ต้องการขอขอบคุณพระเมตตาของเชียวเดียว เชียวเดียวลุกขึ้นมาประคองนางนั่งลงอีกหนก่อนจะถอนหายใจเอ่ย "สูหยินผู้เฒ่าไม่จำเป็นต้องเก็บไปใส่ใจ เรามีไซ้คนที่ไม่เข้าใจเรื่องราวสถานการณ์ในตอนนั้นมีผู้ใดบ้างไม่ถูกบีบบังคับ กลับเป็นเราที่รู้สึกละอายใจต่อสูหยินผู้เฒ่า เพิ่งจะเข้าเมืองหลวงมาก็รีบบรรดาศักดิ์ของคุณชายรองแล้วเราเองก็ลำบากใจ แต่จะอย่างไรคุณชายรองก็เคยทำร้ายผู้ใต้บังคับบัญชาของเรา หากไม่ทำเช่นนั้นคงยากจะทำให้ทุกคนยอมรับ แต่สูหยินผู้เฒ่าวางใจได้ สกุลเผยแพร่เคยสร้างความดีความชอบให้แก่ตัวเรา บรรดาศักดิ์ก็กังวลยังคงมีอยู่ตามเดิม วันหน้าเมื่อมีโอกาสจะต้องมอบคืนให้กับบุตรหลานสกุลเผยแพร่อีกครั้งอย่างแน่นอน"

สูหยินผู้เฒ่าเอ่ย "ฝ่าบาทตรัสหนักไปแล้ว! ทุกวันนี้เขากำลังสำนึกผิดอยู่ที่บ้าน กระทำความผิดร้ายแรงเช่นนี้ลงไป ฝ่าบาทรักษาชีวิตเขาเอาไว้

อุทัยนผู้เฒ่ายิ้มตอบ "ใช่เพคะ"

เสียวเลียอึ้งงันไป

อุทัยนผู้เฒ่ายังคงมีสีหน้าเป็นธรรมชาติ

"ฝ่าบาทมหิทรทราบ ตอนที่บุตรสาวสกุลเงินยังเด็ก นางมักจะมาวิ่งเล่นอยู่ข้างกายหม่อมฉันบ่อยๆ โยวอันรู้จักนางมาตั้งแต่เด็ก เพียงแต่ตลอดมาหม่อมฉันไม่เคยทราบบว่าโยวอันมีใจให้นาง จนกระทั่งเมื่อปีก่อน ช่วงที่ฝ่าบาทถูกบีบให้เคลื่อนทัพ หม่อมฉันได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากโยวอัน ถึงได้ทราบว่าเขาผูกใจให้ญาติผู้น้องสกุลเงินมานานแล้ว เพียงแต่ในยามนั้นมีเรื่องราวให้ทำ จำต้องคอยทุ่มเทกำลังอยู่เคียงข้างฝ่าบาท ไม่มีเวลามาสนใจเกี่ยวกับเรื่องชายหญิง เขาขอร้องหม่อมฉันซ้ำๆ ให้หม่อมฉันคอยดูแลเรื่องนี้แทนเขา รอเมื่อโอกาสอันเหมาะสมมาถึง ให้ไปสู่ขอนางที่สกุลเงิน

ในที่สุดวันนี้เรื่องใหญ่ก็สำเร็จแล้ว หม่อมฉันได้ยืนยันว่าคนสกุลเงินติดตามผู้ว่าการมณฑลผู้เจ้ยนเข้ามาเมืองหลวงเมื่อสองวันก่อน ในนั้นมีบุตรสาวสกุลเงินอยู่ด้วย คล้ายจะเป็นเจตนาของฝ่าบาท หม่อมฉันเองก็ไม่ทราบบว่าฝ่าบาททรงเรียกตัวนางเข้าเมืองหลวงมาด้วยเหตุใด เดิมคิดอยากไปถามคนสกุลเงินจริงๆ แต่ก็กลัวว่าคนสกุลเงินจะไม่สะดวกบอกกล่าว ฝ่าบาทเองก็ทราบบว่าโยวอันรู้ความมาตั้งแต่เด็กๆ หลายปีมานี้ไม่เคยขอร้องให้หม่อมฉันทำอะไรเพื่อเขามาก่อน มีเพียงเรื่องนีเท่านั้น ดังนั้นหม่อมฉันจึงจดจำคำฝากฝังในวันนั้นของเขา อาศัยที่ว่าแต่ก่อนเคยมีหน้ามีตาเล็กน้อยเบื้องพระพักตร์ฝ่าบาท จึงน้อมบ่ามเข้าวังมาขอเข้าเฝ้าเพคะ"

เรื่องบุตรสาวสกุลเงิน

หลี่หยวนก้วยเอ่ยตอบ "หญิงสาวผู้นั้นท่าทางค่อนข้างสง่างาม กิริยา มารยาทน่ามอง คำพูดคำจาก่อนหน้านี้กระหม่อมได้ถ่ายทอดต่อพระพักตร์ แล้ว ฝ่าบาททรงวินิจฉัยเองได้ แต่หากยังไม่วางพระทัยกระหม่อมจะไป เรียกตัวนางเข้ามาในวัง เมื่อฝ่าบาทได้พบแล้วก็จะทรงทราบเองพะยะค่ะ"

ตอนแรกเซียวเลี้ยวผงกัศริชะ แต่คิดไปแล้วก็ส่ายหน้าอีกครั้ง

"ในเมื่อโยวอันบักใจต่อนาง นางจะไม่ได้ดีได้อย่างไรกัน เรียกไปเรียกมา เกรงว่าจะทำให้นางตกใจเสียมากกว่า เช่นนั้นก็ช่างเถอะ"

หลี่หยวนก้วยเอ่ยอย่างจริงจัง "ฝ่าบาทวางพระทัยได้ หากกระหม่อม ทูลเท็จแม้สักครึ่งคำ ถึงเวลานั้นฝ่าบาททรงสะบันง์ศิริชะกระหม่อมได้เลย พะยะค่ะ"

เซียวเลี้ยวหวัหระเสียงดัง

นานแล้วที่ไม่ได้มีความรู้สึกสบายใจเช่นนี้ ในใจประหนึ่งได้ปล่อยวาง ก้อนหินก้อนหนึ่ง ทว่าก็แอบรู้สึกเสียดายอยู่ด้วยเช่นกัน

พอถึงช่วงอายุอย่างเฉยโยวอันเช่นนี้ สำหรับบุรุษทั่วไปต่างแต่งงาน มีครอบครัวไปนานแล้ว แต่เขากลับอยู่ตัวคนเดียวเสมอ ไม่ต้องการให้มี สตรีมาคอยอยู่ปรนนิบัติข้างกาย วันนี้ในที่สุดก็มีที่พึ่งพิง เซียวเลี้ยว จะไม่รู้สึกโล่งใจได้อย่างไร

เพียงแต่นอกเหนือจากความรู้สึกโล่งใจแล้วก็เป็นเรื่องที่เฉยโยวอัน ไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้ต่อหน้าพระองค์สักคำ ถ้าไม่ใช่เพราะวันนี้ฮูหยินผู้เฒ่า สกุลเฉยมาหา พระองค์ก็คงไม่รู้ และหากมิใช่บุตรสาวสกุลเงินผู้นั้น เอ่ยปากปฏิเสธการแต่งงานก่อน พระองค์ก็เกือบจะทำผิดพลาดไปเช่นกัน

พื้นฟูร่างกายให้สมบูรณ์จึงจะดีพะยะคะ"

เซียวเลี้ยวอมยิ้ม "เรารู้ อันถั่ง ที่เราเรียกเจ้ามาเพราะมีเรื่องหนึ่ง
เกี่ยวข้องกับเจ้า ต้องการจะบอกแก่เจ้าสักคำหนึ่ง"

"เสด็จพ่อมีพระประสงค์จะตรัสสิ่งใด สามารถตรัสมาได้เต็มที
พะยะคะ"

เซียวเลี้ยวผงกศีรษะ "ช่วงก่อนหน้านี้เพิ่งลงมาหาเรา บอกว่าในอดีต
เจ้าเคยได้รับการช่วยเหลือจากสกุลเงินแห่งเฉียนโจว นางอยากแต่งตั้ง
บุตรสาวสกุลเงินเป็นชายารองเป็นการตอบแทน ก่อนหน้านี้เราไม่รู้
เรื่องราวเบื้องหลัง คิดว่าเหมาะสมจึงรับปากไป วันนี้ถึงได้รู้ว่ามีเรื่อง
ไม่สะดวกอยู่ เดิมทีสกุลเงินเป็นญาติกับสกุลเฉย ตั้งแต่เด็กบุตรสาวของ
พวกเขาก็มีสายสัมพันธ์อันดีกับโยวอัน มิน่าซ้ำก่อนหน้านี้ยังมีสัญญา
แต่งงานกัน เพียงแต่ติดเรื่องสงคราม ถึงได้ทำให้เสียเวลาไป ตอนแรก
ไม่รู้ก็แล้วไปเถิด แต่ตอนนี้รู้แล้ว จะผูกสัญญาแต่งงานผิดๆ ได้อย่างไร
ดังนั้นเราจึงเปลี่ยนความตั้งใจ สกุลเงินมีบุญคุณต่อเจ้า เรื่องนี้ยอมต้อง
ตอบแทน เราเปลี่ยนของรางวัลเป็นอย่างอื่นก็พอแล้ว เรื่องนี้ให้จบกันไป
วันหน้าไม่ยกขึ้นมาพูดอีก"

สีหน้าเซียวอันถั่งแข็งค้างไปเล็กน้อย

เซียวเลี้ยวจับจ้องไปที่เขา ผ่านไปครู่หนึ่งก็เอ่ยถามซ้ำๆ "เป็นอะไรไป
เจ้ายังมีอะไรจะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกอย่างนั้นรึ"

เซียวอันถั่งประสานสายตากับพระบิดาของตนเอง เห็นพระองค์
มองมาที่ตน ในสายตาดล้ายแฝงไปด้วยประกายครุ่นคิด จึงหลุบตาลง
เอ่ยอย่างนอบน้อม "ลู่กับฟังการจัดการของเสด็จพ่อ เสด็จพ่อตรัส

ตอนนี้เหลือเวลาอีกแค่สองเคื่อกก็จะถึงยามชื้อแล้ว

เซียวเลียสวมฉลองพระองค์ชุดพิธีการ บุคลิกองอาจเปี่ยมด้วยอำนาจ เต็มไปด้วยกลิ่นอายของโอรสสวรรค์ ทำให้คนไม่กล้ามองตรงๆ พระองค์ ยังคงรั้งอยู่ในตำแหน่งเชิงกง ขุนนางผู้ติดตามอย่างเสนาบดีกรมพิธีการ จางสี่ยองกับขุนนางกองพิธีบวงสรวงหลูฉีเห็นพระองค์ประทับบนพระที่นั่ง หนึ่งไม่ไหวติงคล้ายกำลังรอผู้ใดอยู่ พวกเขาต่างนึกสงสัย มองสบตากัน คราหนึ่ง

ผ่านไปอีกครั้งเคื่อก จางสี่ยองกำลังคิดเปิดปากเอ่ยเตือนเรื่องเวลา พลันมีเสียงฝีเท้ารับเร่งดังมาจากด้านนอกตำแหน่ง เมื่อหันไปมองก็เห็น ชุยอินสู่วิ่งเข้ามาก่อนหยุดกึก พลันคุกเข่าอยู่บนพื้นอิฐทองคำ สีหน้า ปีติยินดี

"ทูลฝ่าบาท ได้เ้าเผยกลับมารายงานตัวแล้ว! กำลังรออยู่ข้างนอก ตำแหน่งพะยะคะ!"

ฮ่องเต้ลุกพรวดทันควัน หัวคิ้วคลายออก เผยแววตายินดี

"รีบเรียกเข้ามา!"

ชุยอินสู่วิ่งขานรับ รีบวิ่งออกไปอีกครั้ง หลังผ่านไปครู่หนึ่งก็มีเสียงฝีเท้าหนักแน่นดังขึ้น จางสี่ยองกับหลูฉีเห็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง แสงอาทิตย์ที่ส่องลอดเข้ามาในตำหนักเชิงกงตกกระทบลงบนร่างเขาขณะก้าวผ่าน ธรณีประตู

ขณะเขาเดินก้าวยาวๆ เข้ามา สภาพเขาค่อยเพ็งกลับมาจากเดินทางไกล สภาพดูเหน็ดเหนื่อยยิ่ง บริเวณหว่างคิ้วคล้ายมีแววอ่อนล้า จางๆ ทว่าดวงตากลั้บทอประกายเจิดจ้าสว่างไสวประดุจแสงจันทร์

กระหม่อมหนึ่งคืน พรุ่งนี้เข้ากระหม่อมจะถวายฎีกา เล่าเรื่องการเดินทาง
อย่างละเอียดอีกทีพะยะค่ะ"

"เจ้าพัก่อนให้ตีเถิด ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนเพียงนั้น ข้าไปไม่กี่วัน
ก็ไม่เป็นไร!" เชี่ยวเลียเอ่ยพลอบ

ด้านนอกตำหนักแว่วเสียงฆ้องดังมา เวลาที่ฮ่องเต้จะต้องออกจาก
วังหลวงไปยังแท่นบูชาหยวนชิวขยับเข้ามาอีกหนึ่งเค่อแล้ว

เผยไยวอันกำลังจะเอ่ยปากเตือน เชี่ยวเลียพลันเรียกเขาด้วยสีหน้า
จริงจัง

"ไยวอัน!"

"ฝ่าบาทโปรดรับสั่ง" เผยไยวอันเอ่ย

เชี่ยวเลียเดินย่ออยู่ในตำหนักไปมาหลายก้าวก่อนหยุดลง

"ไยวอัน เดิมตำแหน่งฮ่องเต้เราคิดว่างเว้นเอาไว้ หากวันหน้ามี
ข่าวคราวของฮ่องเต้น้อย ตำแหน่งก็จะกลับไปเป็นของเขา แต่จิตใจ
ที่วันนั้นบรรดาขุนนางต่างไม่ยินยอม เรายากจะเอ่ยปากปฏิเสธ เจ้าคง
ไม่คัดค้านต่อการขึ้นครองราชย์ของเราใช่หรือไม่"

เชี่ยวเลียกล่าวจบก็จ้องเขม็งมาที่เผยไยวอัน

เผยไยวอันยิ้มน้อยๆ เอ่ยอย่างเคารพ "ฝ่าบาท แม้ตัวกระหม่อม
จะอยู่ระหว่างเดินทาง แต่ก็ได้อ่านหนังสือเรียกร่องของราษฎรที่แปะอยู่
หน้าประตูเมือง บนนั้นเขียนว่า 'คุณธรรมอันยิ่งใหญ่ แผ่นดินของปวงชน'
กระหม่อมเห็นด้วยยิ่ง นับแต่อดีตฮ่องเต้ผู้มีปรีชาล้นทรวงว่าได้หล้านี้
มิใช่ของคนเพียงผู้เดียว แต่เป็นบ้านเมืองของราษฎรทุกคน บัดนี้ฝ่าบาท
ทรงขึ้นครองราชย์ตามเจตนาฟ้า วันหน้าตรวจตราความทุกข์เข็ญของ

วิธีการไม่ปกติเช่นนี้กลับมากอยู่ในสายตาผู้คน ปรากฏตัวในราชสำนัก
อีกครั้งหลังเวลาผ่านมานานหลายปี

หลังจากจบจากการคำนวณบรรพชนที่แทนบุชชาหยวนชิว ขุนนางผู้นำพิธี
จะนำขุนนางทุกคนที่เหลือไปยังบันไดหินหน้าตำหนัก ยืนหันหน้าไปทาง
ทิศเหนือ ทำการคำนวณสามครั้งกราบเก้าครั้งไปทางซ้ายเฉียงที่อยู่บน
บัลลังก์ หลังผ่านขั้นตอนปลุกย่อยมากมายเรียบร้อย กรมพิธีการก็ส่ง
ขุนนางออกมาประกาศแต่งตั้งใจชื่อเป็นฮ่องเฮา ชื่อคือเซียวอันถึงเป็น
รัชทายาท

มาถึงตอนนี้พิธีขึ้นครองราชย์ก็ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

วันที่สอง กรมพิธีการประกาศพระราชโองการออกมาสองฉบับ
พร้อมกัน

ฉบับแรกเป็นพระราชโองการเกี่ยวกับพระราชพิธีอภิเษกสมรสของ
รัชทายาทกับจางเฟิงถง

ฉบับที่สองเป็นพระราชโองการเกี่ยวกับสมรสพระราชทานของ
บุตรชายคนโตตระกูลเว่ยกั้วกงเผยไย่ວັນ กับบุตรสาวสกุลเงินแห่ง
เฉวียนโจวจเงินจยาฝู

เมื่อข่าวแพร่สะพัดออกไป จวนเว่ยกั้วกงที่เคยถูกละเลยมานานปี
ก็มีผู้คนมาแสดงความยินดีถึงจวนไม่ขาดสายตลอดเข้าจรดเย็นจน
กรณีประตู่แทบจะถูกเหยียบหัก และคฤหาสน์ที่เดิมไม่โดดเด่นสะดุดตา
ลักษณะของสกุลเงินก็กลายมาเป็นจุดสนใจในชั่วพริบตาเช่นกัน

วันแต่งงานในพระราชโองการทั้งสองถูกกำหนดเป็นวันเดียวกันคือ

แล้วยิ้มคารวะเผยไยวอัน "สูหยินผู้เฒ่ายังไม่นอนเจ้าคะ"

"ตึกแล้ว แต่กลับต้องลำบากท่านแม่ ท่านอารอง และท่านอาสะใภ้
ให้รอข้าถึงตอนนี้ ล้วนเป็นความผิดของไยวอัน ขอเชิญทุกท่านรีบกลับไป
พักผ่อนเถาะขอรับ"

สองสามีภรรยาบ้านรองรู้ว่าเขาต้องการไปพบสูหยินผู้เฒ่าแล้ว
จึงผงกศีรษะ

ซินสูหยินมองแผ่นหลังของเผยไยวอันที่จากไป รอยยิ้มค่อยๆ เปลี่ยน
เป็นแข็งกระด้าง

"พี่สะใภ้ช่างโชคดีนัก บัดนี้ไยวอันเป็นคนโปรดข้างพระวรกายฝ่าบาท
ตำแหน่งบรรดาศักดิ์ของชีวิตจะมีใช้เรื่องง่าย ๆ อีกหรือ วันหน้าพี่สะใภ้
ก็รอเสพสุขไปเถาะ!" เมิ่งสูหยินยิ้มแฉ่งเย้ย สายตามองไปที่ซินสูหยิน

ซินสูหยินสัมผัสได้ถึงความนัยที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังรอยยิ้มของ
น้องสะใภ้ตนเอง

เมิ่งสูหยินเป็นเหมือนงูพิษที่ซ่อนตัวอยู่ในหม่อมมีดตัวหนึ่ง อีกฝ่าย
จะต้องรู้อะไรบางอย่างมานานแล้วอย่างแน่นอน จึงได้เอ่ยปากเย้ยหยันนาง
ดูถูกนาง มีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น เพียงแต่สตรีเจ้าเล่ห์กลับกลอก
ผู้นี้มักจะแสดงเปลือกนอกออกมาได้ดีเกินไปจริงๆ

เมื่อนึกถึงการดูหมิ่นเหยียดหยามที่บุตรชายตนเองกำลังเผชิญใน
ตอนนี้ ซินสูหยินก็ตัวสั่นไปทั้งร่าง แทบอยากกระโจนเข้าไปฉีกกระชาก
หน้ากากเสแสร้งเป็นคนดีของสตรีผู้นี้ออกมา

แต่นางไม่อาจทำอะไรได้ทั้งนั้น

นางจิกเล็บเข้าไปในฝ่ามืออย่างแรง ทว่าไม่รู้สึกเจ็บเลยสักนิด

แววตาเลือนลอย สภาพจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอยู่บ้าง ขณะฝันยิ้ม
เอ่ยตอบ "ใช่แล้ว ดิฉันจริง ๆ เลย"

เผยไยวอันคุกเข่าลงต่อหน้าฐุหิณผู้เฒ่าแล้วโขกศีรษะให้นาง
หนก่อนที่ย่าหลานได้พบกันก็คือในงานวันเกิดใหญ่ของฐุหิณผู้เฒ่า
ครั้งนั้น แค่พริบตาเดียวกาลเวลาหมุนผ่านเรื่องราวผันแปร เกิดความ
เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

คนที่อยู่ในจวนแห่งนี้ ชะตาชีวิตยิ่งขึ้นลงประดุจน้ำขึ้นน้ำลง
ชั่วขณะก่อนหน้านั้นประหนึ่งฝนตกกระทบบจกแหน ชั่วเวลาต่อมา
ก็ประหนึ่งน้ำหมึกสีเข้ม ชีวิตมนุษย์ดั่งบทะเลศร ทั้งหมดทั้งมวลก็เพียงแค่
เท่านี้

ได้พบหลานชายคนโตมาคุกเข่าอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง หญิงชราผู้
ย่อมรู้สึกชื่นใจและตื่นเต้นอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ในเวลาอันรวดเร็ว
อารมณ์ก็สงบลงมา สายตาวาดผ่านชุดพระราชทานอันหรูหราที่ไม่ทัน
ได้ถอดออกตัวนั้นของเขา

เผยไยวอันเงยหน้าเอ่ย "เรื่องที่หลานขอท่านอย่าไป มีเรื่องราว
มากมายพัวพันอยู่ด้วย หลานเองก็รู้ว่าจะต้องทำให้ท่านยาล้าปากอย่าง
แน่นอน แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น ท่านอย่าก็ยังคงทำให้หลานสมปรารถนา
นอกจากความละอายใจแล้ว หลานก็รู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก!"

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา แม้เผยไยวอันจะอยู่ห่างจากเจวียนโจว
ไปไกลนับหมื่นลี้ แต่กลับรักษาคำสัญญาที่เคยให้แก่เงินจยาผู้มาตลอด
โดยลอบทั้งคนของเขาเอาไว้ที่สกุลเงิน ยามที่ผู้ว่าการมณฑลผู้เจี้ยนนำ

พระราชโองการมายังบ้านสกุลเงิน จากนั้นพาเงินจยาผู้เข้าวังไปด้วยกัน
ตอนที่คนทั้งคู่ยังอยู่ระหว่างเดินทาง ชาวาก็ถูกส่งไปถึงเบื้องหน้า
ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลเผยแล้ว

นั่นเป็นจดหมายฉบับหนึ่งที่เผยไยวอันเตรียมมาให้ท่านย่าตนเอง
มานานแล้ว

ความในจดหมายเขียนเอาไว้ว่า...

'หลานปรารถนาจะแต่งบุตรสาวสกุลเงินเป็นภรรยา เพียงแต่
จิตใจที่หลานยังเร่ร่อนอยู่ข้างนอก หากท่านย่าได้อ่านจดหมายฉบับนี้
นั่นหมายความว่าหลานไม่สามารถปกป้องนางได้ดีพอ ขอท่านย่าได้โปรด
ยื่นมือเข้าช่วยเหลือด้วย'

ฮูหยินผู้เฒ่าจับจ้องไปที่เผยไยวอัน เริ่มแรกไม่ได้เปิดปากเอ่ยอะไร
หลังผ่านไปนานจึงเอ่ยขึ้นช้าๆ "ไยวอัน เรื่องนี้เจ้าทำให้ย่าลำบากใจจริงๆ
สกุลเงินกับน้องรองเจ้าเคยพูดคุยเรื่องการแต่งงานกัน ตอนนี้เปลี่ยนเป็น
เจ้ามาแต่งงาน แม้จะไม่สะดวกอยู่บ้าง แต่ก็ไม่นับเป็นเรื่องใหญ่ที่ต้อง
ติดใจอะไร ที่ยากจะปล่อยผ่านไปจริงๆ คือนางเกี่ยวพันไปถึงรัชทายาท
ต่างหาก เจ้าหมายแย่งตัวคนจากรัชทายาท นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กเลยสักนิด
ตอนแรกย่าเองก็ไม่อยากจะทำตามคำขอเจ้า..."

น้ำเสียงนางค่อยๆ ทอดต่ำลง เหมือนลอยไปครู่หนึ่ง แวดตาเคร่งขรึม
คล้ายจมลงไปยังเรื่องราวในอดีต

"ย่ามีชีวิตอยู่มาถึงวันนี้ เรื่องที่พบเห็นมากก็ไม่นับว่าน้อยแล้ว โชคดี

มิใช่โชคดี หายนะบางที่ก็อาจมิใช่หายนะ เจ้ารู้ความมาตั้งแต่เด็ก มิใช่
คนไม่รู้จักหนักเบา ตั้งแต่เด็กจนโตนี้กลับนับเป็นครั้งแรกที่เจ้าขอให้ยา
ช่วยเหลือ ซ้ำยังเป็นเรื่องการแต่งงานของเจ้า ในเมื่อเจ้าเปิดปากเอ่ย
กับยาแล้ว ยาจะตัดใจไม่ช่วยเจ้าได้อย่างไร" นางถอนหายใจออกมา

ในก้นบึ้งดวงตาเผยโงวอันปรากฏประกายหยดน้ำ เขาไขกศีระชะ
เอ่ย "เป็นความดีอันหนึ่งของหลานเอง โชคดีที่ท่านยาเมตตารักใคร่ ถึงได้
สมปรารถนาขอรับ"

สูหยินผู้เฒ่ายิ้มมุมปาก ยื่นมือไปวางบนศีระชะของหลานชายที่เขยิบ
เข้ามาใกล้ ก่อนลูบศีระชะอย่างรักใคร่ครุ่นหนึ่ง ถึงได้สั่งให้เขาลุกขึ้น

เผยโงวอันลุกขึ้นยืน ช่วยประคองนางเดินเข้าไปในห้องด้านใน
พานั่งลงที่ขอบเตียง จากนั้นคุกเข่าลงไปช่วยนางถอดรองเท้า กระทำ
ทุกอย่างเหมือนกับที่เคยทำมาอย่างไรอย่างนั้น

สูหยินผู้เฒ่าทอดสายตามอง ก้อนเอ่ยถามคล้ายไม่มีเจตนา "โงวอัน
ยาจำได้ว่าหนก่อนที่ยาจัดงานวันเกิด เจ้ากับญาติผู้หนึ่งยังค่อนข้าง
ห่างเหินกัน เหตุใดตอนนี้กลับต้องแต่งกับนางเท่านั้นเล่า"

เผยโงวอันชะงักมือไปเล็กน้อย จากนั้นก็ถอดรองเท้าออกวางไว้
บนพื้นเบาๆ ช่วยประคองสูหยินผู้เฒ่าลงนอน

"ท่านยา ท่านยังไม่ทราบ ยามได้เจอนางอีกครั้งในคราวนั้น หลานก็
รู้สึกรักญาติผู้หนึ่งตั้งแต่แรกพบแล้ว เพียงแต่ยามนั้นมีเรื่องราวมากมาย
ไม่สะดวก หลานจะให้ท่านยารู้ได้อย่างไร จึงได้แต่เก็บซ่อนอยู่ในก้นบึ้ง
หัวใจ"

สูหยินผู้เฒ่าจับจ้องไปที่เขา ช่วงขณะหนึ่งมีอาจแยกแยะได้ว่าคำพูดนี้

ของเขาออกมาจากใจ หรือเพียงพูดผ่านไปส่งๆ เท่านั้น นางจึงสายหน้า

"ช่างเถอะ เจ้านะดีไปเสียทุกเรื่อง วันก็แต่เรื่องนี้ ตั้งแต่เล็กจนโตมา
ไม่ว่าเรื่องใดเจ้าก็มักเก็บไว้ในใจทั้งสิ้น..."

นางพูดไปครึ่งทางก็หยุดลง มองไปที่หลานชาย สายตาอ่อนโยน
มากกว่าเดิม

"อาปู่เด็กคนนั้น เดิมยากก็ชอบนางอยู่แล้ว ตอนแรกที่ฝ่าบาทจะ
แต่งตั้งนางเป็นชายารองของรัชทายาท นางเองก็ไม่ยินยอม น่าจะเป็น
เพราะมีใจตรงกันกับเจ้าเช่นกัน เจ้าแต่งงานมาแล้ว วันหน้าก็ใช้ชีวิตอยู่
กับนางด้วยกันดีๆ เถอะ ย่าเองก็วางใจเรื่องเจ้าได้เสียที"

เผยไย่อ่อนยิ้มน้อยๆ ตอบรับ ช่วยห่มผ้าให้สูยหินผู้เฒ่า ก่อนผละ
ออกไปเสียบๆ

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ มีพระราชโองการแต่งตั้งขุนนางเก่า
ที่ติดตามมาจากอู่ตั้งจำนวนมาก

เผยไย่อ่อนมีความดีความชอบ ได้รับแต่งตั้งเป็นเสนาบดีฝ่ายขวา
เพิ่มยศเป็นขุนนางลำดับหลักชั้นสูง มีบรรดาศักดิ์เป็นซ่งจู้กั๋ว* ควบคุม
มหาราชบัณฑิตหอบูรพา อยู่รับใช้เคียงข้างฮ่องเต้ทุกวัน

เดิมก็มีเกียรติยศสูงส่งชวนให้คนอิจฉาตาร้อนอยู่แล้ว ทุกวันนี้
เขาไม่เพียงได้สมรสพระราชทาน แต่ยังได้รับพระราชทานอนุญาตให้
แต่งงานในวันเดียวกับรัชทายาทด้วย การกระทำเช่นนี้ตั้งแต่ก่อตั้งราชวงศ์
ก็ไม่เคยมีมาก่อนจริงๆ ความสำคัญของเขาในสายตาฮ่องเต้สามารถ

* จู้กั๋ว เป็นชื่อตำแหน่งของขุนนาง เทียบได้กับแม่ทัพใหญ่

รับรู้ได้โดยไม่จำเป็นต้องพูดออกมา มีแค่เรื่องกำหนดงานแต่งงานของเขา เป็นวันเดียวกับรัชทายาทเท่านั้นที่กรมพิธีการเห็นว่าไม่เหมาะสม ตั้งใจถวายฎีกาขึ้นไป เเผยเฉยใจเองก็เอ่ยขอบคุณในพระเมตตาแทนหลานชาย แต่ขอร้องให้เปลี่ยนเป็นวันอื่น เพื่อเลี้ยงไม่ให้เป็นการกระทำเกินฐานะ

ฮ่องเต้กลับตรัสว่า "เรากับเว่ยกั๋วกงเป็นสหายสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก ตอนวัยหนุ่มยังร่วมรบด้วยกัน เว่ยกั๋วกงพลีชีพให้ต้าเว่ยบนสนามรบ จากไปตั้งแต่อายุยังน้อย เรื่องนี้เป็นความเจ็บปวดที่ยากจะหายไปได้จากใจเรา ในสงครามอยู่ตั้ง สถานการณ์ทางการรบสูงเสียดฟ้า เราเองก็ตกอยู่ในอันตราย เเผยไย่ฉวนนำทหารมาโจมตีอย่างรวดเร็ว ช่วยเหลือเราเอาไว้ได้ วันนี้ที่มอบงานแต่งงานวันเดียวกับรัชทายาทให้เขา ไม่ได้มีเหตุผลอื่นใด ประการแรกทำเพื่อสายสัมพันธ์ระหว่างสหายเก่า ประการที่สองเพื่อประกาศความดีความชอบในการศึก ประการที่สามเราคาดหวังว่า รัชทายาทกับเผยไย่ฉวนจะสามารถรักษาสายสัมพันธ์ตั้งพี่น้องเช่นเรากับเว่ยกั๋วกงให้ยืนยาวต่อไป ดังนั้นแค่ปฏิบัติตามพระราชโองการ ก็พอ"

เหล่าขุนนางถึงได้รับรู้ถึงความตั้งใจของฮ่องเต้ นอกจากกระจำแง้แล้ว ทุกคนยังพากันซาบซึ้งใจ ต่างถวายฎีกาแสดงความยินดีขึ้นไป

ในวันนี้ที่ห้องโถงด้านหน้าของจวนเว่ยกั๋วกง สุหยินผู้เฒ่าสกุลเผย นำชินสุหยินกับเมิ่งสุหยินมาคุกเข่ารับบรรดาศักดิ์พระราชทานที่ขุนนางแต่งตั้งนำมาส่ง

สุหยินผู้เฒ่านอกจากยศเดิมที่มีอยู่แล้ว ด้วยความดีความชอบ

ของหลานชายจึงได้เพิ่มบรรดาศักดิ์เป็นนายหญิงตราตั้งอี่ต่อคังอี่ไ่เหล่า
ฟูเหริน* พระราชทานชุดนกตี่กับมงกุฎนกตี่**

ชินฮูหยินได้รับแต่งตั้งเป็นไ่ฟูเหรินชั้นหนึ่ง เมิ่งฮูหยินเองก็ได้รับ
แต่งตั้งเป็นกงเหรินชั้นสี่ ก่อนหน้านั้นเคยเฉียนที่ค้างอยู่ในหกกอง
มานาน ตอนที่กรมปกครองสอบขุนนาง เขาได้รับคำวิจารณ์ที่ตีเลิศ
อย่าง 'ขยันขันแข็งมีไหวพริบ ผลงานดีเด่น ความผิดพลาดในการทำงาน
น้อยมาก' ได้เลื่อนขั้นขึ้นเป็นขุนนางซ่อมบำรุงกรมโยธาอย่างรวดเร็ว
ก้าวเป็นขุนนางลำดับหลักชั้นสี่นับแต่นี้ มีหน้าขำนี้ยังเป็นตำแหน่ง
เงินเดือนสูงที่ไม่ว่าผู้ใดก็ต่างอิจฉา

สกุลเฉียนเต็มไปด้วยลาภยศสรรเสริญ ซ้ำยังยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อยๆ
ในวันเดียว ไม่ใช่แค่ฟื้นตัวกลับมารุ่งโรจน์เหมือนสมัยเทียนสี่ฮ่องเต้
แต่ครานี้ยังรุ่งโรจน์เสียยิ่งกว่าเดิม ไม่มีผู้ใดไม่ทอดถอนใจว่าความรุ่งเรือง
หรือตกอับของสกุลขึ้นอยู่กับความสามารถของลูกหลานจริงๆ สกุลเฉียน
ก็คือตัวอย่างหนึ่ง ในเมืองหลวงมีผู้ใดไม่อิจฉาบ้าง

สกุลเฉียนโดดเด่นไร้ขอบเขต ชื่อเสียงของสกุลเงินเองก็ยกกระดับสูง
ขึ้นมาเช่นกัน ฮ่องเต้มีพระราชโองการแต่งตั้งทำนยาเงินหูชื่อเป็นหูเหริน
ลำดับหลักชั้นเจ็ด พระราชทานเครื่องประดับศิระกับชุดนกตี่ รวมถึง
พวกลินสอดผ้าแพรสีรุ้งให้ โดยใช้ม้าเร็วส่งไปยังเฉียนโจว ทุกวันมีแขก
มาเยือนคฤหาสน์ไม่ขาดสาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงขุนนางชาวเฉียนโจว

* บรรดาศักดิ์ที่จักรพรรดิพระราชทานแก่มารดาหรือภรรยาของขุนนางชั้นสูงในแต่ละชั้นจะมีคำเรียกที่
แตกต่างกัน ได้แก่ ชั้นหนึ่งและชั้นสองเรียกว่าฟูเหริน ชั้นสามเรียกว่าชู่เหริน ชั้นสี่เรียกว่ากงเหริน ชั้นห้า
เรียกว่าอี่เหริน ชั้นหกเรียกว่าอันเหริน และชั้นเจ็ดลงไปเรียกว่าหู่เหริน

** นกตี่ เป็นมงกุฎที่มีศักดิ์รองจากหงส์ ชุดนกตี่กับมงกุฎนกตี่คือชุดพิธีการระดับสูงสุดรองจากของเขาเองมา
โดยจำนวนนกตี่บนชุดจะแตกต่างกันไปตามลำดับชั้น

ในเมืองหลวงที่มาถามลำดับความเป็นญาติกัน แม้แต่ผู้ที่มีความสัมพันธ์ห่างเหินถึงขั้นไม่เกี่ยวข้องก็ต่างมาประจบประแจงแสดงความยินดีหลังนั่งลงแล้ว พูดคุยกันขึ้นมากลายเป็นครอบครัวเดียวกันหมด เทียบเชิญของขวัญรับมาจนเกือบล้นห้อง แทบไม่มีที่พอให้วางเท้า

เพราะว่าเป็นสมรสพระราชทาน รายละเอียดมากมายจึงมีกรมพิธีการกับกองเครื่องเสวยคอยช่วยเหลือ เมืองชื่อเองก็ลดภาระไปบางอย่าง แต่ที่นางกังวลที่สุดก็คือการเตรียมสินเจ้าสาวให้บุตรสาว แม้ช่วงเวลาจะกระชั้นชิด แต่โชคดีที่หนก่อนตอนเงินจยาผู้จะแต่งงานจึงเตรียมสินเจ้าสาวเอาไว้เกือบเสร็จและขนย้ายมาที่เมืองหลวงหมดแล้ว ทุกวันนี้ยังคงอยู่ จึงอาศัยโอกาสช่วงนี้ตรวจสอบของที่ตกหล่นและนำมาเสริมเข้าไป จะต้องให้เงินจยาผู้แต่งออกไปอย่างสง่าผ่าเผยให้ได้

กำหนดการแต่งงานใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงหนึ่งวันก่อนหน้าพิธีแต่งงาน สกุลเงินต้องส่งสินเจ้าสาวและผ้าปูเตียงห้องหอแล้ว ในวันนี้เมืองฮูหยินมาพร้อมทั้งหรงฟาง ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลเผยเองก็ส่งอวีจู่มาคนจำนวนหนึ่งมาเยือนสกุลเงินพร้อมๆ กัน ช่วยเมืองชื่อเตรียมตัวในด้านต่างๆ บรรยายกาศมงคลอิมเอิบ พวกเขาขุ่นขี้หน้ากระทั่งนำผ้าไปปูในห้องหอที่จวนสกุลเผยสำเร็จราบรื่น วันต่อมาก็คือวันแต่งงานแล้ว

คืนนั้นสองแม่ลูกนอนบนเตียงเดียวกัน เมืองชื่อนอนพูดคุยกับบุตรสาว สอนนางถึงความลำบากงานแต่งมากมายที่แต่ก่อนไม่เคยพูดถึงนอนเป็นเพื่อนเงินจยาผู้ในคืนสุดท้ายที่นางจะได้อยู่ข้างกายตนก่อนแต่งงาน

เป็นเวลาค่อนข้างนานแล้ว เมิ่งซื่อยังคงไม่รู้สึกรังวุ่นงุน ยังย้อนนึกถึงอุปสรรคมากมายเกี่ยวกับการแต่งงานของบุตรสาวที่ผ่านมา

ช่างไม่ง่ายเลยจริงๆ โชคดีที่สุดท้ายยังได้สมปรารถนา ได้แต่งงานกับสามีที่สมดังใจเพียงนี้ ในใจเมิ่งซื่อทั้งรู้สึกยินดีทั้งอาลัยอาวรณ์ ทันใดนั้นพลันรู้สึกว่อบนเอนมีแขนข้างหนึ่งเอื้อมมาพาด ศีรษะของบุตรสาว ซุกเข้ามาในอ้อมกอดตนเอง ถึงได้รู้ว่าเงินจยาฝูเองก็ยังมีตั้งอยู่

เมิ่งซื่อนึกถึงว่าค่าค่านี้นั้นในตอนที่ตนพูดคุยกับนาง คล้ายจะเห็นนางจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แล้วก็ไม่มีท่าที่ขวยเงินแจกเช่นเด็กสาวก่อนแต่งงานควรจะมีสักนิด ยิ่งเข้าใกล้วันแต่งงานก็ยิ่งเงิบขริ่มมากขึ้น ในใจรู้สึกไม่เข้าใจอยู่บ้าง แต่เมื่อนึกดูให้ดีก็คล้ายจะกระจ่างแจ้งเช่นกัน จึงโอบตัวบุตรสาวเข้ามาในอ้อมกอดพร้อมเอ่ยปลอบเสียบเบา "อาฝูแม่รู้ความในใจลูก มิใช่ว่าแม่ไม่เคยคิดว่าตอนเช้าหออจะหาวิธีใดให้ลูกปิดบังผ่านไป แต่เมื่อคิดอีกที ญาติผู้ใหญ่ของลูกก็รู้ว่าลูกเคยถูกคนจับตัวไป หากพวกเราคิดถึงมาก เกรงว่าจะทำให้เขาไม่พอใจแทน ในเมื่อเขายอมมาสูขอที่บ้านเรา ก็เห็นได้ว่าเขาไม่ถือสากับเรื่องนั้น"

เงินจยาฝูนอนไม่หลับเสียที ในความมึดยามได้ยินคำพูดปลอบประโลมเช่นนี้จากมารดา ในใจนางกลับยิ่งรู้สึกโศกเศร้า

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงถูกจับตัวไป เมื่อมาย้อนคิดดู นอกจากจะฟังดูไม่น่าเชื่อ ยังเป็นความอัปอายเกินจะทานทน แม้แต่กับมารดาที่รักถนอมนางที่สุด นางยังไม่มีหน้าจะเปิดปากเล่าให้ฟัง ช่วงหลายวันมานี้มองดูมารดาผู้รุ่นวายตระเตรียมเรื่องงานแต่งงานให้ นางกลับเอาแต่นึกถึงวันที่เผยอวัยอันมาคุยเรื่องสูขอที่บ้านอย่างอดไม่ได้ เป็นช่วงเวลาที่นาง

กับเขาอยู่กันตามลำพัง สายตาเฉยชาที่เขามีต่อนางกับคำพูดประโยคสุดท้ายนั้น

เขาพูดว่า 'วันหน้าหากข้ายังโชคดีกลับมาได้ก็จะทำตามที่เขาสัญญา แต่งงานกับเจ้าก็พอ'

ความหงุดหงิดและไม่ใส่ใจที่มีอยู่ในน้ำเสียงของเขา ทุกครั้งที่เงินจยาผู้ย่อนคิดถึงก็จะรู้สึกโศกเศร้าและน้อยเนื้อต่ำใจ

"ลูกทราบบ้างเจ้าคะ ท่านแม่วางใจเถอะ"

เงินจยาผู้ทุกใบหน้าเข้าไปในอ้อมกอดมารดา ใช้น้ำเสียงที่ฟังดูผ่อนคลายเอ่ย

เมิ่งซื่อลู่บ่าบุตรสาว นางพลันนึกอะไรขึ้นมาได้ บอกให้เงินจยาผู้นอนหงาย ส่วนนางลงจากเตียงไปจุดตะเกียง หยิบกุญแจดอกหนึ่งมาเปิดกลอนประตูคู่ แล้วก็เปิดกลอนข้างในตู้อีกกลอนหนึ่ง ก่อนหยิบตลับใบเล็กขึ้นมาวางบนตั่ง สุดท้ายปลดกลอนเล็กอันสุดท้าย ถึงได้หยิบพู่หยกที่เก็บรักษาอยู่ด้านในออกมามอบให้เงินจยาผู้อย่างระมัดระวัง

"ก่อนหน้านี้นี่แม่เคยบอกไว้เรื่องพู่หยกของญาติผู้ใหญ่ของลูก พู่นี้ลูกจะต้องแต่งออกไปแล้ว ของแทนสัญญาชิ้นนี้ลูกเก็บเอาไว้ให้ดีแล้วก็เอาไปด้วยเถอะ"

เงินจยาผู้ตกใจ ลูกชิ้นหนึ่งแล้วรับมาอย่างระมัดระวัง อาศัยแสงตะเกียงมองเห็นผิวหยกด้านนอกมีลายเถาวัลย์พันเกี่ยว ตรงกลางสลักลายดอกกล้วยไม้อย่างงดงามอ่อนช้อย มองดูแล้วน่าจะเป็นสิ่งของของสตรี เนื้อหยกขาววิบยิบ คล้ายเกิดจากการถูกลูบไล้บ่อยครั้ง ในตอนที่วางอยู่บนฝ่ามือตนเอง นางก็รู้สึกถึงเนื้อหยกเนียนลื่น สัมผัสประหนึ่ง

ผิวกายสตรี อบอุ่นไร้ตำหนิ

"...ลูกลองคิดดู ในเมื่อเป็นของที่ท่านกั้วกั้วทิ้งไว้ให้ญาติผู้พี่ของลูก ก่อนจากไป เขาย่อมเห็นเป็นของล้ำค่า วันนั้นกลับนำออกมาให้เป็นของ แทนสัญญาที่บ้านเรา เห็นได้ถึงความจริงใจที่เขามีต่อลูก"

บางที่อาจเป็นเพราะคำพูดของมารดาที่มอบความมั่นใจให้เงินจยาผู้ ขึ้นเล็กน้อย หรือไม่ก็เป็นเพราะของในมือที่ทำให้นางได้รับการปลอบประโลมใจบ้าง

เงินจยาผู้ก้มหน้าลง ปลายนิ้วสัมผัสเนื้อหยกเบาๆ จิตใจที่เดิมหดหู่ พลันเปลี่ยนเป็นดีขึ้นมาเล็กน้อยแล้ว

เมิ่งซือให้บุตรสาวนอน โดยที่ตนเองก็กลับลงไปนอนเช่นกัน

"ลูกแม่งดงามเพียงนี้ บุรุษใดจะไม่ชื่นชอบได้ รอแต่งไปแล้ว พรณินบิติ ญาติผู้พี่ของลูกให้ตี ปัญหาที่ใหญ่กว่านี้ อีกไม่นานก็ผ่านไปได้แล้ว" เมิ่งซือเอ่ยต่อว่า "อาผู้ พี่เอ๋ย แม่ ญาติผู้พี่ของลูกจะต้องรักถนอมลูก อย่างแน่นอน"

เงินจยาผู้กำพู่หยกในมืออันนั้น ก่อนหลับตาลงท่ามกลางเสียงบ่น ฟิมฟ้าของมารดาที่อยู่ข้างหู ในที่สุดก็ค่อยๆ เข้าสู่ห้วงฝัน

วันต่อมางานแต่งงานก็มาถึงแล้ว

ตลอดช่วงกลางวันบรรยากาศสมงคลและครึกครื้นที่โถงด้านหน้า ศาลาสน์สกุลเงินทั้งหมดล้วนไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับเจ้าสาวคนใหม่อย่าง เงินจยาผู้แม้แต่น้อย

ภายในห้องด้านหลังเงินจยาผู้กำลังถูกสาวใช้กับบ่าวหญิงอาวุโส

จำนวนมากรายล้อมกันปรนนิบัติอาบน้ำ หวีผม เปลี่ยนเป็นชุดแต่งงาน สีแดงสด สวมมาลามุก หลังแต่งเครื่องประทีนโคมเสริ่ง บนศีรษะก็คลุมผ้ามงคลทับ รอเวลาฤกษ์งามยามดีมาถึง หลังขุนนางจากกรมพิธีการนำทำพิธีมากมายแล้ว นางก็ถูกส่งเข้าไปในเกี้ยวเจ้าสาวขนาดแปดคนหามท่ามกลางความปิติยินดีและสายตาจับจ้องจำนวนนับไม่ถ้วนรอบด้าน ก็ยวก็ถูกหามออกจากสกุลเงิน มุ่งหน้าไปยังจวนเว่ยกั๊ว

ในขณะที่เดียวกันงานพระราชพิธีที่ตำหนักบูรพาก็กำลังดำเนินไป อย่างเป็นลำดับขั้นตอนเช่นเดียวกัน

หลังพิธีเสร็จสิ้น ท่ามกลางม่านราตรีเงาดำหนักทอดตัวขมุกขมัว เขียวเลี้ยย้อยตามลำพังหน้าชั้นบันไดตำหนักเชิงกวาง ทอดสายตามองไปยังผืนฟ้าอันดำมืดทางทิศเหนือ ร่างกายต้องแสงจันทร์จนสะท้อนออกมาเป็นเงายาวสายหนึ่ง

คืนนี้บิดาบุญธรรมของชุยอินสู่ยออกไปที่จวนเว่ยกั๊ว เหลือแค่เขายืนอยู่ในมุ่มห่างออกไป มองดูแผ่นหลังที่คล้ายแข็งค้างไปท่ามกลางความมืด

ประตูอันตั้งทางทิศเหนือของวังหลวงในยามดึกส่งัดเกิดเสียงประตูเปิดออกดังขึ้น

คนผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหลังม้า ทั้งหน้าและหลังมีผู้ติดตามหลายคน ออกไปจากประตูเมืองมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ เงาร่างกึ่งสูญหายไปกับความมืดมิดรอบข้างอย่างรวดเร็ว

วันนี้เป็นวันอภิเษกสมรสของรัชทายาท เมื่อช่วงกลางวันที่วัดฉืออิน

เองก็ได้ประกอบพิธีทางศาสนาไป ในตอนนี้ก็ขลุ่ยกลับถูกปลุกขึ้นมาจาก
นิทรา มองดูบุรุษลึกลับที่ทั้งร่างกลืนไปกับเสื้อคลุมกันลมสีดำเดินเข้าไป
ในอารามที่ในปีนั้นเทียนสีสองเสาพำนักอยู่แห่งสุดท้ายก่อนสิ้นพระชนม์
จากไป

ประตูอารามปิดลง เงามร่างนั้นหายลับไปด้านหลังประตู

เชียวเลยยืนอยู่ในอารามที่มีแสงสลัว ร่างกายหนึ่งไม่ขยับไหวอยู่นาน
ข้างหูได้ยินเพียงเสียงของลมราตรีพัดผ่านกอหญ้ารกชัฏที่มุ่มก้ำแพง

ยิ่งดึกน้ำค้างยิ่งแรง ต้นไม้แกยต้นเป็นเงาสลัว ในที่สุดพระองค์
ก็ขยับตัว เดินเข้าไปถึงเบื้องหน้าห้องทำสมาธิแห่งนั้น ก่อนยื่นมือไป
ผลักประตูเปิดออกช้าๆ

หนึ่งปีที่ผ่านมานี้ดูเหมือนจะไม่มีผู้ใดในสกุลเผยมาเยือนที่นี่

ตามมากับเสียงเคียดเบาๆ ฝุ่นจางๆ ก็ลอยปะทะเข้ามาที่ใบหน้า
เชียวเลยสูดหายใจเข้าไปในปอด

"อาจิง ข้ากลับมาแล้ว" พระองค์เอ่ยรำพึงรำพัน "สิ่งเดียวที่ข้า
สามารถทำให้เจ้าได้ก็มีแค่เรื่องนี้เท่านั้น"

เชียวเลยหยุดยั้ง พึมพำเสียงเบา "เจ้าเกลียดข้าหรือไม่"

ขอบตาร้อนผ่าวขึ้นมาเรื่อยๆ พระองค์สูดลมหายใจเข้าลึกไปเอือกหนึ่ง
คนจากจร... กลิ่นหอมลาลับเลือน

ในอากาศไม่อาจได้กลิ่นดอกกล้วยไม้แสนหอมหวานที่เคยทำให้
พระองค์เฝ้าคะเนให้ได้อีกต่อไปแล้ว

เผยไยวอันรีบปลดผ้าคลุมหน้าออก อยากจะเห็นรูปโฉมเจ้าสาวคนใหม่
แทบทนไม่ไหว เงินจยาผู้ตื่นเต้นจนจะเป็นลมอยู่แล้ว ทว่าผ้าคลุมหน้า
ผืนนั้นกลับไม่ขยับเสียที

ในตอนที่น่ากำลังรู้สึกปวดหัว หายใจไม่สะดวก ทันใดนั้นก็
สายลมแผ่วเบาพัดวูบ ภาพตรงหน้าพลันสว่างไสว

ลมหายใจเงินจยาผู้หยุดชะงัก ช้อนสายตาขึ้นโดยไม่รู้ตัว ประสาน
สายตาเข้ากับดวงตาคู่หนึ่งของบุรุษที่กำลังก้มมองตนเองพอดี

คืนนี้ภายในห้องห้องนี้มีเพียงเขาเป็นบุรุษอยู่คนเดียว

เผยไยวอันผู้สวมชุดสีแดงเข้ม เอวรัดสายเข็มขัดหยก

เงินจยาผู้ไม่ได้พบเขามาหนึ่งปีกว่าแล้ว เคยแต่वादเค้าโครง
ความองอาจของเขาอยู่ในความทรงจำซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทว่ากลับไม่เคยคิด
สภาพของเขาเหมือนในคืนนี้มาก่อน

สี่มงคลและชุดหรรษาอันหนักอึ้งช่างขยับแน่นให้เขาดูหล่อเหลาเป็น
พิเศษ นางเบิกตากกลมโต เงยหน้ามองบุรุษที่ดูดีจนทำให้นางเหม่อลอยไป
ชั่วขณะตรงหน้า จวบจนได้ยินเสียงถอนหายใจของบรรดาสตรีถึงได้สติ
กลับมา ใบหน้าแดงกำริบร้อนหลุบตาลง ก้มหน้าน้อยๆ ไม่กล้ามองเขาอีก

โชคดีที่ขาดบงใบหน้าทาไว้หนาพอ แต่ดึงหูขวาวนวลกับลำคอที่
โผล่พ้นปกเสื้อออกมาส่วนหนึ่งก็คล้ายย้อมไปด้วยสีแดงระเรื่อแล้ว
รับกับความเขินอายของเจ้าสาวคนใหม่พอดี ก่อให้เกิดการแย่งกัน
กล่าวชื่นชมของบรรดาสตรีที่รับชมอยู่รอบข้าง

เจ้าสาวคนใหม่ดังมาจริงๆ ต่อให้เสียงชื่นชมจะมากกว่านี้ก็ยังคู่ควร
แววตาเผยไยวอันวูบไหวน้อยๆ เขาชำเลืองมองท่าทางก้มหน้า

ภายในห้องเจียบสงบในฉบับปล้น เจียบเสียจนเงินจยาผู้แทบได้ยินเสียงหัวใจของตนเองเต้นดังตึกตักๆ

เผยไยวอันหันหน้ากลับมา

"เจ้าพัก่อนก่อนเถอะ ไม่ต้องรอข้า ข้ายังต้องไปรับรองแขกต่อ" เอ่ยจบเขาก็ออกจากห้องไปเช่นกัน

เงินจยาผู้แต่งงาน นอกจากเหล่าสาวใช้อย่างถานเซียงมู่เซียงที่พามาด้วยครั้งก่อน เมื่งซื้อยังให้ป่าหลิวบัวข้างกายตนเองมาติดตามนางด้วยเช่นกัน เผยไยวอันปลดผ้าคลุมหน้าเสร็จก็จากไปแล้ว บรรยากาศครึกครื้นและเสียงหัวเราะครื้นเครงเมื่อครูนี้อันปล้นสลายหายไปด้วย

ป่าหลิวบัวเหล่าสาวใช้เข้ามาข้างใน ช่วยเงินจยาผู้ถอดมงกุฎปลดเครื่องประดับและผ้าคลุมไหล่ ถอดชุดแต่งงานอันหนักอึ้งออกจนบนร่างเหลือเพียงอาภรณ์สามชิ้น จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นชุดเสื้อแขนยาวสีแดงประดับผ้าคลุมไหล่ลายเมฆาซึ่งตัดเย็บมาเป็นพิเศษสำหรับคืนนี้ ลายปักบริเวณหน้าอกเป็นลายเมฆมงคลสีทึบ ท่อนล่างสวมกางเกงผ้าตัวนบักลายดอกบัวสีทึบแนบกาย เอวคาดกระโปรงผ้าตัวนบักลายดอกไม้สีทอง

เทียบกับชุดพิธีการเมื่อครู่ที่หนักอึ้งมากเกินไป เสื้อผ้าชุดนี้ยังคงกลืนอายุมงคลไว้เช่นเดิม ทั้งยังยิ่งทำให้ดูอ่อนหวานมีเสน่ห์

ตั้งแต่กลางวันเงินจยาผู้ก็ได้กินอะไรอีก ในตอนนี้คนเหล่านั้นจากไปแล้ว รอบข้างเหลือแค่คนคุ้นเคยของตนเอง หลังอดทนมาตลอดทั้งเย็น ไม่นานนางก็สัมผัสได้ถึงความหิว ประหนึ่งหน้าอกชูปติดกับแผ่นหลัง แต่กลับไม่มีความอยากอาหารแม้แต่น้อย แค่นี้ น้ำแกงไก่สับ

เดินมาที่ด้านหลังเขาเบาๆ ก่อนรวบรวมความกล้าเอ่ยเสียงเบา "ท่านพี่
ข้าช่วยท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้านะเจ้าคะ"

เผยโหวอันหันหลังให้นาง เขากำลังถอดเสื้อผ้า เมื่อได้ยินเสียงนาง
พุดอยู่ที่ด้านหลังตน การเคลื่อนไหวจึงหยุดชะงัก เขาหันหน้ากลับมามอง
สบตากับนาง

ทั้งสองคนอยู่ใกล้กันมาก ในที่สุดเงินจยาผู้ก็มองเห็นชัดว่าคืบนี้
เขาดูคล้ายไม่ได้ดื่มสุรามากนัก มีแค่แววตาที่ยังคงหยาดเอี่ยมไปด้วย
ฤทธิ์สุราจางๆ

เขาร้องอึม เอ่ยว่า "รบกวนแล้ว" ออกมา นำเสื้อคลุมตัวนอกที่
เมื่อครู่ตนถอดออกวางลงไปในมือที่ยื่นออกมาของนาง แล้วกลับตัว
เดินผ่านข้างกายนางไปนั่งลงบนขอบเตียง

ภาพนี้ทำให้เงินจยาผู้นึกถึงเหตุการณ์ตอนที่ตนเองพักอยู่กับเขา
ที่อุตึ่งขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

ช่วงนั้นทุกครั้งที่เขากลับมาตอนเย็น นางมักจะแยงหน้าที่กับสาวใช้
ด้วยการไปรับเสื้อนอกที่เขาถอดออกมา มีบางที่ที่เขาจะยิ้มน้อยๆ บางที่
ก็ไม่แสดงสีหน้าอะไร แต่นางไม่เคยรู้สึกอึดอัดใจแม้แต่น้อย

คืบนี้ทั้งที่เขากลายเป็นสามีของนาง นางเป็นภรรยาของเขาแล้ว
ทว่าเขากลับแสดงท่าทางเกรงใจเพียงนี้

เงินจยาผู้นำเสื้อผ้าของเขาไปวางให้เรียบร้อยแล้วหันกลับมา
เดินกลับไปอยู่ข้างๆ เขาซ้ำๆ

เขานั่งอยู่บนขอบเตียง ส่วนนางยืนมองเขาอยู่ด้านข้างตาไม่กะพริบ
เทียนไขสีแดงลุกไหม้ เงามโหววูบ

เงินจยาผู้เรียกเขาเสียงเบา น้ำเสียงแทบประดุจเสียงยุงบิน ขนตาสี้นไหว หลับตาลง ใบหน้าดังามซบลงบนบ่าข้างหนึ่งของเขาเบาๆ

เผยยิวอันไม่มีอาการตอบสนอง แล้วก็ไม่ได้ผลัดใสนางออก หลังผ่านไปสักพักก็เอ่ยขึ้นมา "ข้าแต่เจ้า ก็จะไม่ปกป้องเจ้ารอบด้าน นับจากวันนี้เจ้าจะต้องทำตัวสงบเสงี่ยม ห้ามมีความคิดที่ไม่สมควรมีอีก" น้ำเสียงเขาสงบนิ่ง

เงินจยาผู้นั่งอึ้ง ร่างกายแข็งค้างไปแล้ว ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาพร้อมเงยหน้าขึ้นช้าๆ

เขาเองก็ลืมตาขึ้น หันหน้ามองมาทางนี้เล็กน้อยเช่นกัน

สายตาของทั้งสองมาพบกันอยู่ที่ข้างหมอน

นัยน์ตาของเขาดำสนิท แววตาเยือกเย็น มองไม่เห็นความอ่อนโยนสักนิด

สีแดงระเรื่อบนใบหน้าเงินจยาผู้ค่อยๆ เลือนหาย แขนข้างที่วางพาดบนเอวเขาก็ค่อยๆ เก็บกลับคืนมา

นางไม่กล้ามองเขาอีกต่อไปแล้ว ในใจรู้สึกหดหู่อย่างที่สุด หลบตาลงพลางเอ่ยพึมพำ "ข้าทราบดีแล้วเจ้าคะ เป็นความผิดของข้าเอง... ข้าไม่ควรทำเช่นนั้นกับท่าน..."

"ข้ามันอย่างไรก็ได้ แต่เมื่อเจ้าแต่งเข้ามาในสกุลข้าแล้ว วันหน้าก็ยากจะหลีกเลี่ยงการอยู่ร่วมกับผู้อื่นทั้งวัน ทางเจียนเกอเอ๋อร์ด้านนั้น หากเจ้าไม่ชอบเด็กคนนี้ วันหน้าอยู่ห่างจากเขาสักหน่อยเป็นพอ มีเรื่องอะไรให้พูดกับข้าก่อน จำเอาไว้ว่าข้าไม่อนุญาตให้เจ้าใช้ลูกไม้ไม่เลือกวิธีเพื่อบรรลุปาหมายอีก ต่อหน้าข้าก็ห้ามโกหกอีก ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด

ปลอกหมอนเงียบๆ

"เจ้าร้องให้ไปโย"

หลังจากนั้นไม่นานนางก็ได้ยินเสียงของเขาดังมาจากข้างหลัง จึงพยายามส่ายหน้าสุดชีวิต เอ่ยตอบเสียงอู้ "ข้าเปล่าเจ้าคะ"

"เจ้าร้องให้อยู่แท้ๆ พอแล้ว เลิกร้องเถิด!"

น้ำเสียงของเขาคล้ายกำลังปลอบใจ แล้วก็เหมือนจะหยุดหงิดอยู่บ้าง เงินจยาฝูอดทนไม่ไหวอีกต่อไป สะอื้นอักออกมา

นางหลับตาเอ่ยเสียงอู้ "ในเมื่อท่านรังเกียจข้า ดุถูกข้าเพียงนี้ จะยังแต่งกับข้าเพื่ออันใด ก่อนหน้านั้นข้าก็พูดไปแล้วว่าข้าไม่สนใจ เรื่องนั้นแล้ว แล้วก็ไม่ได้บังคับให้ท่านแต่งข้าอีกเสียหน่อย"

ในที่สุดเผยไย่ວັນก็หันหน้ากลับมา มองดูนางที่หันหลังให้เขา ท่าทางคล้ายลังเลอยู่เล็กน้อย

"ข้าบอกว่าข้ารังเกียจเจ้า ดุถูกเจ้าตั้งแต่เมื่อไร เมื่อครู่ข้าแค่สอนเจ้า วันหน้าจะต้องทำตัวสงบเสงี่ยม ห้ามคิดอะไรเหลวไหลอีก"

"ท่านกำลังรังเกียจข้า ดุถูกข้าอยู่เนี่ยอย่างไร..." เงินจยาฝูสะอึกสะอื้น "...ท่านวางใจได้ ข้าไม่มีทางต่อแหย่ท่าน... วันหน้ารอท่านมีคนที่รักแล้ว..."

ตอนที่เอ่ยประโยคนี้เงินจยาฝูก็มีแต่ความรู้สึกเศร้าภายในใจ นางพยายามอดทนไว้สุดชีวิต แต่น้ำตากลับยิ่งไหลออกมาไม่หยุด กิ่งลงมาประหนึ่งสร้อยไข่มุกสายขาด ยิ่งร้องให้ยิ่งรู้สึกเสียใจ

"เลิกพูดจาไร้สาระได้แล้วล่ะ ไม่ต้องร้องแล้ว..."

เผยไย่ວັນที่อยู่ด้านหลังเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง น้ำเสียงอ่อนโยนมากขึ้น เมื่อเทียบกับเมื่อครู่นี้ แผลงไปด้วยความระมัดระวังเหมือนกำลังปลอบขวัญ

